

— 66 —

Mes, què hi fà, poeta, que ningú t' escolte?
 ¿què hi fà que tos cantars pel món udolen,
 si, per lo espay volant, al cel arriuan
 rublint de dols consol ton esprit verje?
 ¡Canta, poeta, que aquet es ton destí:
 ¡canta que 'l temps un' hora ú altre muda
 y la llavor sembrada algun fruit dona:
 y quan de ta existencia consumida
 pels dols del mon, lo terme vejas, canta
 la clemencia de Deu y ¡entra en la fossa!

Cantar es la missió que 'l cel te maaa
 quan, àngel desterrat, al mon t' envia
 pera consol dels qui ab son poder creuhen
 y, pecadors, de sa bondat imploran
 que las cadenas del pecat 'ls trenque.
 Tu n' ets lo imà, que te de atreure 'l ferro
 dels cors en que la veu del crim hi nia,
 pera rebratrer al esprit maléfich
 y ferlo rodolar al abism fondo
 à que Deu lo llensà per sa superbia

Tu ets lo ròure en que l' eura tant s' apoya
 cercantne contra 'l vent valenta ajuda:
 la taula salvadora, à que lo náufrech
 ansiós s' acull pera trovar la platja.
 Tos cantos ¡Oh trovador! jamay se perdan
 per mes que 'ls fonaments del món, sotmogui
 un esverat y frèstech terratrémol.
 ¡Canta! Te donará, en pach, la dretura
 dels homes bons la immortalisa gloria
 y la bondat de Deu, la eternal vida.

FERRAN RODRIGUEZ Y MASDEU.

— 67 —

PREMI DE UN CUADRO OLEOGRÁFICH

ofert per un que va y ve de Horta.

ADJUDICAT A LA POESIA

LO GENERAL D' EN CARNESTOLTES.

¡De setse 'l vi la gent crida...!
 ¡de setse 'l vi!

N' era llarch com una perxa
 n' era lleig com mal esprit,
 lo bromista, lo bromista,
 lo bromista d' en Magí.
 Per veurel ne suspiravan
 tots los homes y xarriells;
 si n' tenia, si n' tenia,
 si n' tenia de partit!
 ¡De setse 'l vi la gent crida...!
 de setse 'l vi!

ADVERTENCIAS.

Recomaném á nostres corresponsals que á la major breuetat se serveixin enviar l' import dels periódichs que se 'ls han remés á fi de posar corrent nostre administració ab la marxa del periódich.

Lo folletí hont publiquem tot lo premiat en lo humorístich certámen de *Lo Niu Guerrero*, comensá en lo número 8.

PLANAS D' HISTORIA.

FAMILIAS HUMANAS.—LAS EMIGRACIONES

POSANT á part la cuestió, remoguda avuy per molts ab bastant calor, de si l' primer home vejé la llum en Asia ó en Europa; de si procedeix ó no de la rassa negra ab lo temps millorada, y de si ha tingut son principi en lo mono, com respectivament pretenen Bergman y Darwin, admetém la opinió més corrent de que 'l Asia ha sigut lo bresol de la humanitat, mentres no 's presenten arguments mes poderosos que la destruhexen.

Adam y Eva (1) han sigut los primers sers racionals. D' aquesta parella procedím tots. Prompte sa descendencia s' esparramá per l' Asia y constituí una multitud de tribus ó nacions que á consecuencia de una perturbació natural coneguda per *diluví universal* s' quedaren reduhidas á la familia de Noé. Aprés del diluvi, Noé juntament ab sos fills s' instalá en la mon-

(1) Adam en hebreu vol dir home y Eva, dona.

tan a Ararat, situada en la Armenia y que forma unagran meseta ahont van á parar varias cordilleras, una de las cuales presenta lo tant anomenat mont Tauro. La rápida crexensa que la familia de Noé prengué, determiná la constitució de noves tribus, familias ó nacions, las cuales, no podent véurer perfectament en la terra ahont estavan onstituhidas, s' vegeren obligadas á buscar en altres lo que no trovaban en aquella. Una atenta, encara que sensilla ullada sobre l' mapa 'ns diu los camins que podian empendrer y que efectivament empengueren, las familias novament constituhidas per las tres brancas corresponsents als tres fills de Noé. Lo Tigris y l' Eufrates, rius que naxen en las fondaladas del Tauro obran lo camí del sur del Asia; lo rápit Araxes que nascut en las mateixas fondaladas corra en vers lo nort y en direcció del vall del Caucásobra lo camí d' Europa; y l' inmens vall determinat per la llarga cordillera qu' atravesa l' Asia central obra lo camí d' aquest punt. Los *camitas* ósia 'ls descendents de Cam, seguien lo primer, esparramantse luego per l' Africa; los *jafetidas*, ó descendents de Jafet empengueren lo segon, y 'ls *semitas* ó descendents de Sém lo tercer. Los estudis ortográfichs y filològichs últimament fets confirman aquesta divisió y marcan clarament la triple branca de la humanitat actual, procedent á la vegada d' una branca única qual memoria s' pert en lo remot dels temps.

Lo mon, donchs, ha sigut poblat per tres familias que á consecuencia de son caràcter, naturalesa, modo d' esser y especial organizació s' difundiren per la terra al objeete de buscar los elements de vida que l' hi faltava y evitar las disencions que á cada moment per causas mes ó menos fútils aparexian. En aquesta difusió s' dividiren y subdividiren en altres familias cada una de las cuales constituí una nacionalitat á part, diferentiantse cada vegada mes á efecte del caràcter que son nou modo de viurer

y d' esser 'ls hi imprimia, á part de la influéncia que 'l clima y la terra ahont s' trovaban en els eesercia.

Quin fos lo llenguatge, usos, costums, organizació, etc., de las familias primitivas son punts cual dilucidació no está encara prou aclarada en atenció á que 'ls datos que la ciencia y la rahó 'ns proporcionan no son suficientes pera determinarho. No obstant sobre algun d' aquestos punts, com es lo llenguatge y sentiments, la rahó 'ns proporciona datos que 'ns diuen lo que hagué de ser la humanitat en aquella remotísima época, si be no 'ns poden manifestar evidentment lo que fou en realitat.

En altres articles indicarem lo que sobre aquesta materia y altres consemblants la ciencia histórica acompanyada de la rahó y dels documents 'ns manifesta.

IGNASI FARRÉ Y CARRIÓ.

L' HOME.

XVII.

LO CERVELL.

LAVENT deseri't ja las parts exteriors de l' home, y habentnos emprés la tarea de fer lo mateix ab las parts internas, comensem per lo *cervell*; pero com es un assumpto delicat, creyem obligatori lo parlar d' ell ab molt respecte y deguda consideració no fent un article de broma, si que ab nostre poch coneixement, debem fer d' aqueixa part tan influhent ab la vida humana, una descripció formal deixant vulgaritats y altres aberracions de la costum. Sentat donchs aqueix principi, comensem nostre treball sense cap classe de pretensió.

— 68 —

De aquet mon, digué l' bromista
al llevarse al dematí,
tot lo que se ne pot treurer
es saber viurer felis.
El que vol que parlin d' ell
per las provas ho tinch vist,
ell mateix deu trevallars 'ho...
¡yo faré parlar de mí!
De setse l' vi la gent crida!
de setse l' vil!

Quan vingueren Carnestoltes,
treta la pega dels dits,
á recó deixá la feyna
lo bromista d' en Magi;
ja te la roba amanida,
ja está afeytat y pulit
y á llogarne tres cavalls
se n' corra cap al torint.

De setse l' vi la gent crida!
de setse l' vil!

¡Mireulo con se passeja
mireulo que va bonich!
galons de plata al barret;
galons d' or als borseguins;
al costat sabre de fusta;
las medallas á desdir
porta faixa, porta banda;
y un bastó de mando prim.

De setse l' vi la gent crida!
de setse l' vil!

Dos mistayres á cavall
d' edecans lo van seguint;
ab lo bárrer á la má
á tothom saluda fi,
si li tiran algun tronxo
ni mira d' hont á surtit;
y..... catatrop!... catatrop!...
tot lo dia anant aixis.

De setse l' vi la gent crida!
de setse l' vil!

— 65 —

LO MON.

Y va cantar lo poeta... Y las tenoras
y 'ls tamborinos, van tocant á plassa
sardanas, que fan corre á las donzellas
entorn la vista dels fadrins, que volen
pidolar ab afany á las que estiman
paraulas de consol á sa ternura:
y s' ou, no molt llunyá, un clari de guerra
de hòst jermana que á lluytar provoca
y 'ls capitans ab qui la Patria fia
se destrossan com feras inhumanas.

Y va á cantar lo poeta... Y una pluja
d' estiu, que dú ayros un revolt núvol
á la maynada y jayos féra obliga
que vagin á la llar á recollirse:
qu' es dolent pera 'ls vells y la infantesa
una ratxa d' ayret que 'l temps nos dona:
y á oir lo drinch de l' or, corra á una timba
la jovenalla mal aconsellada...
or que passa de má en má y 's queda
en una qu' es pot ser al crim venuda.

Y va á cantar lo poeta!... Y sa veu resta
ofegada pels crits d' uns quants impios
que renegan de Deu y de sa vida.

Y vol cantar, y 'l vil positivisme
lluytant ab la virtut, que airós enrotlla
seguit per las passions desenfrenadas,
ab ironia sos cantars desdenya
omplintli 'l cor, de fel y d' amargura.

Y va á cantar ab tots... y tot sol canta
regant de plor las cordas de sa lira.

Es lo cervell una gran glándula, situada dins la concavitat del casco, pera estar millor defensada y colocada en un puesto eminent, pera la comoditat de sas inquebrantables funcions, y mes dilatada esfera de los sentits.

Lo cervell de l'home, á proporció desoncos, es major que lo de los animals, mes gros que lo del elefant; no sols pera que sia capás de mes moviments ó idees, si perquè sen l'arrel del nutriment, retarda mes temps en secarse.

La figura ó forma del cervell, es la mateixa que l'craneo, per devant y per darrera té eminencias y per los costats es aplanada.

Aqueixa grossa glándula se divideix en dos parts; una interior y mes gran, se diu cervell; y l'altre posterior, que está vers lo Colodrillo, en las fossas de l'os Occipital, se nomena Cerevelo, essent cada part d'eixas separada desde dreta á esquerra, per medi de la reduplicació de la Dura-Mater, (Falce).

Lo cervell se divideix en dos substancias, una cortical ó cendrosa, que rodeja com escorxa lo moll del cervell y es mes flonja, de un color obscur, y altre medular ó callosa, perquè está en lo centre y es mes blanca y dura.

La cortical en sa superficie exterior, va formant varias voltas, semblants á las circunvalacions dels intestins, las quals serveixen pera que per entre ellas, conduhiu per la Pia-Mater, entrin y surtin los vasos sanguinechs á la substancia cendrosa del cervell.

Hi ha qui diu, que quant mes voltas dona, tan hi ha de mes vivesa, é ingeni, pero no trova sólid fundament, en que se afiansi eixa congetura puig las funcions de la pensa, segons la mes probable inducció, no se celebran en la part exterior sino en la central.

Es de creuer, que totes las fibras medulars ó nerviosas del centre, se comunican en alguna part de la substancia cortical; puig encar que á un l'hi tallin una porció de aqueixa substancia exterior, subsisteixen las sensacions, y moviments sens novetat de cap classe: lo que dona motiu á dir que l'ánima celebra sas funcions animals en lo centre del cervell, y de cap manera en la part exterior.

Una vegada que ja tenim aqueixos datos, y per lo poch espay que debem ocupar en aqueix setmanari, y per no ser massa pesats en la descripció anatómica del cervell; avans de donar las velas al vent es necessari partir d'una suposició, aixó es de que en nosaltres existeix un esprit ó ánima, distinta de tota materialitat, lo cual sols pera constar no mes que per Fe Divina, se proba que en la idea del cós, ó materia, per mes que concebim, movilitat local, impenatibilitat, estensió, figuració, unió, y altres propietats que neixen d'aquestas, ja may podem entendre virtut coneguda, com que está fundada en nosaltres idea de superior ordre, y no continguda en las idees anomenadas de la corporeitat.

Suposem, que en la bestia, no haventi substancia que no sia material, y corporea, (pera mes que ampliém totes las modificacions materials), ja may en ella podem concebir un ánima, ó substancia alguna coneguda, pero si una mecánica de sas parts, y órgans que impresionada per los objectes exteriors, ó vé interiors los determina á una certa acció, ó moviment material sens elecció coneguda pera la contraria: aixis es que los irracionals son màquines necessaries, que en tot lo que fan, que 's sens arbitre, y com posats tots los requisits de part de la causa, no poden deixar de ferho, (com s'esuix á los agents llibres), per aixó ni pecan, ni mereixen. Y aixis com dihem per exemple, lo gos coneix á son amo, parlem en un sentit completament metafórich, perquè lo coneix solament es propi de la irracionalitat, pero ab sentit figurat volem faltar á la part filosófica, evadint la dificultat, pera defensar ab entusiasme la opinió que anticipadament y sense la deguda reflexió rebem.

De aquí dimana que los mes reflexius filosófichs están persuadits, de que la sagacitat de las bestias, la osadia, prudencia, fidelitat, economia y demés privilegis, que en ellas relluheixen, no provenen de lo seu coneixement y llibertat, si que de la maravillosa é incomprensible fàbrica que la inmensa sabiduria del Creador disposa sos órgans y lo comers de sas fibras, de modo que quan per eixa ó aquella altre sensació y causa interna ó externa, se moguesin de aqueix ó altre modo, unas reflectasen lo moviment mecanicament pera tot, ó qual fibra, (y á no ser ininterceptat per altre moviment), á tal ó qual Mus-

cle, y determinés la màquina, á tal acció fugida, ó accés.

Lo asiento de l'ánima racional suposen alguns que verifica sas operacions racionales, en lo cervell puig quan discurrim molt, la part que sofreix mes fadiga, mes dolor y ardencia, es lo cap.

Si l'ánima obra llibrement en algun órgan material, aixis per lo supós pasat, com pera que ne siguen las ánimas completament igualas en perfecció, discorrer uns mes que altres, sébrer en salud, delirar durant una enfermetat, mudar sentencias y costums en las etats, fins topar ab la decrepitud, no pot ser efecte de l'ánima, sen una mateixa, espiritual, y materialment inalterable, si que de la alteració dels órgans corporals.

Mes ahont anem are á ficarnos per aqueix llach incomprensible, si despres nos veuriam agoviats pera la difícil sortida Bastant habem dit respecte aqueix punt, puig es assumpt per escriure molt y no es per are aqueixa nostra idea.

Per acabar sols direm que en aqueix puesto privilegiat que n dihem cervell, hi neixen y se desenvolupan los idees y pensaments dels homes, encumbranse uns mes que altres en lo temple de la sabiduria.

Misteri molt ocult es lo no compendrer perquè en aqueix punt no som tots iguals, devant aqueixa barrera ó impenetrable muralla se abat ma pensa y no pot pasar avant, y sento com lo meu cap se carrega y es confon lo meu cervell en una multitud de idees que la ploma desmayaria al volguer pintarlas en lo paper.

VICENS BARUTA Y VALLS.

À ECHEGARAY.

Glória á Espanya.
Clavé.

L'avant d'avuy ó del progrés la marxa que als emporis moderns de las arts bellas volia coronar, cercans nous hábils nascuts á Espanya, de talents rublerta trová un CLAVÉ que esluvis d'armonia de sa música dolsa feu estesa.

Altres Murillo al colm de la pintura ab un FORTUNY lo mérit feu conèixer, tant sols un Geni en lo present faltaba que omplis lo vuit de escéptich Espronceda, y á ECHEGARAY cridá l'vent de la Fama per completar de las tres Arts la festa.

Oh! sí, Gèni Espanyol, tu ets qui ab silenci somniavas lo pervindre de la ciencia y ab sorpresa esperabas enaltirla ans que las cendras dels antichs poetas en l'encallada marxa del teatre poguessen desd sas tombas dar la queixa.

Has realitat ta idea concebuda y ab ton somni daurat, llunyant la mengua dels espanyols, pots di á las cendras d'hábils que si la vida es sueño, tu en eix segle has despertat del somni de la vida que 's dormi Calderon: com ell ets mestre.

Y ab la fecunditat que desenrotllas, ton Gèni inagotable, avuy presentas lo nou Quijote de aquest segle sabi, en ta Locura ó Santidad, perfecta, com nou Cervantes que 'ls lloers coronan, y la immortalitat guayta soperba.

.....

Pero... ¡Qué ximple soch! jo aquí m'esforso buscant paraulas, un elogi sentte y tú ni menos llegirás mos versos ni arribará l'que 't dich á tas orelas; ¡Al menys hi anés y agraïnt molt l'elogi, m'alabesses aixis, en recompensa!...

GESTUS.

PERIÓDICHS.

La Serenata, periódich literari que veu la llum pública eu Tarragona, ha sigut lo nou hoste que se ha servit visitar nostra redacció.

Donem al ben escrit periódich las gracias per haber correspost á nostre visita, desitjantli al mateix temps una llarga vida.

RECORTS.

Á MON AMICH EN SANDALI ALEIX.

Esmenta mon pobre cor
l'anyoransa que 'ldevora,
y ab dolor,
per mos ulls de vora á vora
bull lo plor.

Remembra trist passats lloers
y amanyagosas falsias;
bells amors;
jorns de gestas, d'alegrias;
temps mellors.

Com poncella, que ab recel
guarda lo perfum mellor
y ab anhél
l'esventa, á l'esclatá en flor,
vers lo cel;

Aixi en nostra jovinensa
il·lusions fan rebullir
nostra pensa,
fins quant ja lo esdevenir
ne comensa:

Llavors, car podem jamay
com la poncella esclatar
quan un jay!
no 'ns resta pus que llensar
al espay!!

FRANCISCO CLARASSÓ.

ABÚS.

Lo secretari del Certámen del Col·legi Mercantil En Emili Coca y Collado, actual director de La papallona s'atreveix á permetrer que un de sos redactors en lo número 12, afirmi una vegada mes que no ha-bentse presentat cap poesia que obtés á la fé, s'adjudicá t premi á un'altre composició.

Semblá mentida que tan descaradament neguin la existencia de mes de 6 poesias rebudas.
Pobre legalitat y com te arraconan!...

BON RETIRO.

Molta concurrencia lográ la companyia que dirigeix lo simpátich actor senyor Panadés en la iuau-guració de la temporada d'hivern á qual objecte s'ha arreglat lo teatre de una manera que are mes que may podrá dirse Bon Retiro.

Nos alegrém de las simpatias que 'ls mostra lo públich.

REVISTA DE LAS LENGUAS ROMANAS.

Havém vist lo número octau de la interessant Revis-ta de las llenguas romanas que 's publica en Montpel·lér, la qual recomaném á nostres lectors, especialment per un treball del entusiasta catalanista Mr. Alart, titolat Estudi històrich sobre algunas particula-ritats de la llengua catalana.

En la part de Novas hi ha la reproducció del cartell relatiu al certámen que l'any vinent celebrarà la So-cietat de las llenguas romanas, fixant lo terme del 1 de Janer pera la admissió de las composicions que s'remetin, menos las del cant del llati que s'allarga fins al 1 de Mars.

M'AYMIA.

I.

Mare meva, mare meva,
Una noya he vist avuy
Mes hermosa que l'albada
Quan al cel son mantell llú.
L'he vista y, al punt, l'he aymada;
Vull dirli pero no puch;
Y si vos també volguesseu....
—Ay, fill meu, no es pas per tú!

II.

Pel poble 's diu qu' esta noya
D'un galan té pres lo cor.
Y jo ab follia l'estimo,
L'estimo, y ella no 'm vol.
Tothom sab que s'enmarida
Avuy; y, si ans d'esser fosch,
Vos, mare, volguesseu dirli....
—Ay! no puch, fill del men cor.

III.

Lo tòch d' ahí era de festa,
Y de morts es lo d' avuy:
M' aymia va enmaridarse
Y ja té l' espós difunt.
Jo, encar que viuda, l' estimo,
Jo, encar que viuda, la vull,
Y si vos, mare, volguesseu....
—¡Ay, fill meu, no es pas per tú!

IV.

Al convent n' hi ha gran festa,
Al convent hi ha content gran;
Y, quant mes las monjas cantan,
Mes y mes jo vaig plorant.
M' aymia ab Deu, al tancar-se
Al claustre, s' ha enmaridat!
—Per ço, fill meu, sempre 't deya
Que no fora teva may!

JOSEPH GARRIGA LLERÓ.

AVANT.

Hem tingut ocasió de veure lo espayós local de lo carrer de Lauria, 48, hont ha obert lo *Col·legi de Sant Lluis Gonzaga*, lo intel·ligent senyor Pinyol á qui aplaudim la idea que manifesta de posar una classe de literatura catalana.

LA PAGESA D' IBIZA.

Un nou triumpo per l' autor de *La Flor de la montanya*, l' hi ha sigut lo nou drama *La pagesa de Ibiza*, estrenada últimament en lo teatre Romea.

Aplaudim al autor y desitjem poguerho dir aixís de las que s' han de estrená en aquesta temporada, Per falta de espay no podém ferne una revista apart de la que no 'ns defugim de ferho un altre dia.

LOS GUERRERS.

Diumenge inaugura sas funcions en lo teatre de la Comedia la acreditada y antiga societat de *Los Guerrers*.

Al objecte's llegiren poesias alussivas, dels senyors Alsina, Baruta, Beltran, Gestus, Miranayas, Perico y Revoltós.

Numerosa y escullida concurrencia aplaudi als desempenyants de *La creu de la Masia*, particularment á la característica senyora Vidal y als senyors Pallardó, Abril y Revoltós.

Aixís també en *La casa de campo* lográ merescuts aplausos la senyora Mercader y 'ls senyors Pallardó y Enrich.

Aplaudim als joves que aixís se instrueixen y á la societat que aixís fraternisa.

LA ORUGA Y LO COLEGIAL.

(De Ralisbone.)

Veyent al papalló que 's divertia
volant de flor en flor,
un colegial digué plé de tristesa
y ab tot son tendre cor:
—¡Ditxos tú, insécte hermos, que tots los dias
per l' ayre pots volar!
y ¡trist de mi! que sempre ne trevallo
tancat y mes tancat.

Veu després á la oruga y li pregunta
—¿Per qué 't fas ta preso?—
y 'l cuch respon.—La faig, perque al surtirne
seré bell papalló.

AIXERIT.

NOU CALENDARI.

Lo senyor directó de *L' Art del pagés*, En Francisco X. Tobella, ha tingut l' amabilitat de enviarnos lo *Calendari de l' Art del pagés*, per l' any 1878.

64 páginas en 8.º formen lo tomet que 's ven al ínfim preu de sis cuartos en la Porta-ferrisa, 18, bajos. Recomanem á nostres lectors que per los pochos diners que costa, lo comprin, puig tindrán un verdader astróleg y sempre estarán al corrent del temps.

LICEO.

Moltas obras s' han fet en lo gran teatre del Liceo: particula rment los pintors han passat la ma per moltas parets d' aquest gran local.

Unicament no han tocat res de las parts hont tenen de passar los menos richs.

De modo que 'ls corredors del quint pis s' han quedat bruts é indecents.

Aquesta gent s' han cregut que 'ls pobres no 's agrada la netedat no pensant qu' ells son los qui netejan los richs.

LA GUERRA.

Ab aquest titol ha vist la llum pública una col·lecció de CUADROS DE CASA, *grabats al aigua fort* per lo conegut catalanista En Joseph de Argullol.

La protecció literaria l' ha repartit ja als socis que la componen, que, á nostre concepte, son los verda-ders protectors del Catalanisme.

ODEON.

Per las firas s' estrená *La Perla de Barcelona ó la Verge de las Merces* que es de dordre l' énfarfech dels balls per la correcta versificació.

S' estrená després *Amor maternal* del mateix autor, ab un éxit extraordinari per lo sentimental, cridant l' autor á la escena, resultant ser lo Sr. Piquet.

'S prepara un nou drama basat sobre lo *siti de Girona* escrit per un que no vol que ho sápigam ningú, Darém compte de l' éxit y del autor si surt.

A M' AYMIA.

L' amor es frondosa planta
que naix al bell mitj del cor,
si las il·lusions la segan
bé la mustiga 'l dolor.

La esperansa consol dona,
la il·lusió sempre 'ns enganya,
la ditxa alegra y contrista,
pero lo no lograr mala.

Ja mon pit avuy se trova
tant cansat, tant oprimit,
que casi ja no tinch forsa
per dar lo darrer sospir.

JOSEPH CAMPANÁ.

XIU XIU.

Parlant del valor de Mr. Bidet va dir un:
—Si hagués vingut á Espanya per l' any 8, pot ser que 'l Bruch y Girona no contarian tantas glorias.
Y contestá un altre:
—Igual: perque aquells lleons no eran tant bestias com aquets que 's deixan enganyar per un francés.

REFRÁ Á PROBA.

¿Que no ho has sentit Valeri
lo que m' ha dit D. Eloy?
Que tú has pegat al seu noy:
—¿Cóm ha estat aquest tiberi?
—Tot seguit li explicaré
Me va dir *tonto*, maretá,
y jo ab aqueixa ma dreta,
Lo vaig confirmá molt bé.
—¿Y ho dius ab aquest abisbe?
¿Per que el váres confirmar?
—Jo li vaig volguer probar
Qu' el mes *tonto* es bo per bisbe.

JAUME VIRGILI.

REFRÁ DESAPROBAT.

Qui maneja oli els dit s' unta,
sólen dirne els catalans:
mes jo 'ls faig una pregunta
dientlhos si aixó era avans:
Perque jo 'n vaig manejar
l' altre dia uns tres porrons,
y los dits no 'm vaig untar
qu' em vaig untá 'ls pantalons.

JAUME VIRGILI.

UN SORT QUE SENT.

Va dir un sórt á un company:
—Noy, «sento» molt la calor.
—¿La sentís? digué; qu' es estrany,
jo 'm pensava qu' eras sórt.

CHARRIERA.

Primera inversa, es un tubercul
ho pér menjá,

Duas inversa es una cosa
que fi no fa.

Tercera inversa es un verb fácil
molt castellá.

la Cuarta inversa en guisats gasto
y á poch preu va.

Y 'l tot d' aquesta xarada meva
tothom ne te

Apa que si no are la endevinas
ets sabaté.

OILÉRIA.

Per serhi tota
no 'm falta re
y tota entera
may ho seré.

UN FORASTER.

Lo nom d' aquesta senyora y 'l de la Flor natural
lo sabran dissapte próxim si no 'l han endevinat.

NOM DE LA FLOR NATURAL
DELS «JOCHS FLORALS» PASSATS.
MA-RI-A-NA.

NOM DE LA ANTERIOR
REINA DE LA FESTA.
Donya endavinalla LACRE.

A NOSTRES COLABORADORS.

Esperem rebrer mes de broma y festiu per premiar lo que mes digne creurem.

Lo Secretari.

OBRAS DE CUATRE RALS

que 's trovan de venda en la Rambla de Estudis, n.º 5,
y demés principals llibrerias y kioscos de Barcelona.

Brots, poesias y fábulas satíricas y políticas de Joseph Verdú (Gestus).

Arribar y moldrer, pessa bilingüe en l' acte; de Salvador Cort.

Bartolo, en l' acte bilingüe del mateix autor.

La Pepeta de Rubí, pessa catalana en l' acte del mateix.

Mefistófeles, rondalla en l' acte de Vicens Baruta.

La Nit de Sant Joan, altre rondalla del mateix autor.

Los besos malditos, por H. de Koch.

Venus Retozona de Quevedo, Lope de Vega, etc.

ESTAMPA

DE
PERE CASANOVAS Y COMPANYIA.
RIERA ALTA, 11, CÀRME, 104.

Aquest establiment conta ab un abundant sortit de caràcters, nous tots y dels mes moderns; ab la seguretat de poguer servir ab promptitut, perfecció y economia.

LLIBRERÍA Y PAPERERÍA

Y DEPÓSIT DE MÚSICA
DE M. PUJOL Y MARTINEZ

Rambla d' Estudis, n.º 5.

En dit establiment se trova de venda la

SENS RIVAL EN LO MON

TINTA DICROICA

comunicativa, senzilla y de colors

¡MILLOR QUE TOTES LAS CONEGUDAS

No oxida las plomas ni castiga 'l paper.

Papers pera escriure, de totes classes.

BIBLIA DE LA HUMANIDAD, per Michelet.

LAS MUJERES Y SUS NOMBRES.—ELLAS.

FULLAS SECAS, (poesias de D. S. Alsina).

MANUAL DEL PINTOR á la ayguada y al lavad.

CATECISMO de los Maquinistas y fegoners.

EL MODERNO DESTILADOR LICORISTA.

Obras de Koch, de Verne, Mayne-Reid, Aimard, altres celebrats autors.

Se admeten suscripciones á la Ilustració Espanyola y Americana, Moda y Correo.

Secretaria: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA.

Barcelona: Estampa de Pere Casanovas y C.ª Riera Alta, 11.